

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τήν Κυριακὴν, 25^{ην} Μαρτίου /7^{ην} Ἀπριλίου 2024, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου εἰς τὴν Ναζαρέτ.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ὅλη ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ποιεῖ μνείαν τοῦ
γεγονότος ὅτι ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου
Γαβριὴλ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ναζαρέτ ὅτι ἐκ
Πνεύματος Ἁγίου θά ἐνσαρκώσῃ τὸν Μονογενῆ Υἱὸν καὶ Λόγον Αὐτοῦ, Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν. Παραλλήλως καὶ πρὸς τὸ Τυπικὸν τοῦ σταθεροῦ ἐορτολογίου
ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τῆς προσκυνήσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν ἡμῶν
εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Διὰ τὴν διπλὴν ταύτην ἐορτὴν ἐτελέσθη πανήγυρις διὰ θείας Λειτουργίας εἰς τὸν
Ἱερόν Ναόν – Προσκύνημα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Ναζαρέτ,
προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ.
Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Μητροπολίτου
Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ.
Ἀριστάρχου καὶ Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ
Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ρωσικῆς
Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα (MISSIA) Ἀρχιμανδρίτου π. Βασσιανοῦ,
Ἱερέων τῆς περιοχῆς Ναζαρέτ καὶ Ἀκκρης, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ
Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου καὶ τῇ συρροῇ πολλῶν ἐντοπίων προσκυνητῶν, ψαλλούσης
τῆς χορωδίας τῆς Μπερ Σέβα ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ.
Ἀριστόβουλον δεξιὰ ἑλληνιστί καὶ τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος τῆς πόλεως
Ναζαρέτ ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Ναζαρέτ κ.
Μπασίμ Ἀσφούρ, τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν τοῦ Ἰσραὴλ κ. Σεζάρ
Μαρτζῆ, τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ κ. Μαυροειδῆ
Νικολάου καὶ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ρωσίας εἰς Ἰσραὴλ κ. Βλαντιμήρ Βικτόροφ.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ
Μακαριώτατος ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα
αὐτοῦ Ἑμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευσόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», (Ἠσ. 7,14/ Ματθ.
1,23).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἐπισκιάσασα τὴν Παρθένον Μαρίαν συνήγαγε
πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Ἀγιογραφικῆς πόλεως ὑμῶν Ναζαρέτ, ἵνα
ἐορτάσωμεν τὸ μέγα καὶ σωτηριῶδες μυστήριον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας
Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ὡς παραγγέλλει ἡμῖν ὁ ψαλμωδὸς λέγων:
«Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν», (Πρβλ. Ψαλμ.

Ὁ Δαυϊτικός οὗτος λόγος, «τό σωτήριον τοῦ θεοῦ», δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν εἰς τήν ἀποροῦσαν Παρθένον Μαριάμ «πῶς ἔσται μοι τοῦτο ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω» (Λουκ. 1,34), ἀπόκρισιν τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι, διό καί τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱός θεοῦ», (Λουκ. 1,35).

Ἡ Ἁγία Γραφή τόσον ἡ Παλαιά ὥσον καί ἡ Καινή Διαθήκη ἀποτελεῖ τήν Ἱεράν Ἱστορίαν, δηλαδή τήν ἀποκάλυψιν, τήν φανέρωσιν τῆς αἰδίου σοφίας καί βουλῆς τοῦ θεοῦ. Ἡ δέ αἰδία σοφία καί βουλή τοῦ θεοῦ εἶναι τό ἀπό «χρόνους αἰωνίους σεσιγημένον μυστήριον» (Ρωμ. 16, 25) τό εὐαγγελισθέν τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, τό φανερωθέν ἐν Χριστῷ καί κηρυχθέν διά τῶν Ἀποστόλων. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι «τό γεννώμενον ἅγιον, ὃ κληθήσεται υἱός θεοῦ». Ὁ ὑπό τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ χαιρετισμός «Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σοῦ, εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν» (Λουκ. 1,28) ἀφ' ἑνός καί ὁ λόγος τῆς Μαριάμ «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου» (Λουκ. 1,38) ἀφ' ἑτέρου, κατέστησαν τήν Μαριάμ, τήν γενομένην θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ, συμμετόχον καί συνεργόν τοῦ «κατά ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου, φανερωθέντος δέ νῦν διά τε γραφῶν προφητικῶν κατ' ἐπιταγήν τοῦ αἰωνίου θεοῦ εἰς ὑπακοήν πίστεως εἰς πάντα τά ἔθνη γνωρισθέντος, μόνῳ σοφῷ θεῷ διά Ἰησοῦ Χριστοῦ...», (Ρωμ. 16, 25-27), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Καί ἀναλυτικώτερον: Τό μυστήριον ὅμως αὐτό ἐφανερώθη τώρα, τό ἐπιβεβαιώνουν δέ αἱ προφητικάί γραφαί καί ἔγινε γνωστόν κατά διαταγήν τοῦ αἰωνίου θεοῦ εἰς ὅλα τά ἔθνη, διά νά δείξουν ταῦτα τήν ὑπακοήν, πού ἀπαιτεῖ ἀπό ἡμᾶς ἡ πίστις. Τοιοῦτον ὑπόδειγμα «ὑπακοῆς εἰς τήν πίστιν» ἀνεδείχθη ἡ Παρθένος Μαριάμ, εἰποῦσα τῷ Ἀγγέλῳ Γαβριήλ: «Ἰδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου», (Λουκ. 1,38). «Ὑπακοῆς ἡ πίστις δεῖται μόνης, οὐ πολυπραγμοσύνης. Καί ὅταν ὁ θεός ἐπιτάτῃ πείσεσθαι, οὐ περιεργάζεσθαι δεῖ», λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἐξ ἄλλου Αὐτός οὗτος ὁ Κύριος «ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν Αὐτῷ πᾶσιν αἷτιος σωτηρίας αἰωνίου» (Ἑβρ. 5,9). Ἡ δέ Παρθένος Μαριάμ κατεῖχε «τό μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαῷ συνειδήσει» (Α' Τιμ. 3,9). Διό καί ὁ ἄγγελος Γαβριήλ εἶπεν αὐτῇ «μή φοβοῦ Μαριάμ· εὗρες γάρ χάριν παρά τῷ θεῷ. Καί ἰδού συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν», (Λουκ. 1,30). Ἑρμηνεύων τό χωρίον τοῦτο ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει: «Δικαίως δέ ἐκλήθη Ἰησοῦς, ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ ἡμετέρου γένους ἐλθών. Τό γάρ ὄνομα τοῦτο εἰς τήν Ἑλλάδα γλῶσσαν μεταβαλλόμενον, θεοῦ λέγεται σωτηρία. Ἰησοῦς οὖν “Σωτήρ” ἐρμηνεύεται».

Τί δέ σημαίνει “σωτηρία” καί τί σημαίνει “Σωτήρ”, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί;

«Σωτηρία» σημαίνει τήν ἐπανόρθωσιν τοῦ σφάλματος τῆς προμήτορος Εὕας, ὡς ἐγκωμιαστικῶς ἀναφωνεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Χαίροις μόνη ἐν γυναιξίν εὐλογημένη, (Μαρία) ἡ τῆς προμήτορος Εὕας τό σφάλμα ἀνορθώσασα». «Χαίροις μόνη ἐν γυναιξίν εὐλογημένη, ἡ τό ταπεινότατον γένος τῶν χαμαί κειμένων γυναικῶν ἀνυψώσασα». «Χαῖρε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐλυτρώθημεν ἀρᾶς ἀνεκκλήτου δέ χαρᾶς ἡξιώθημεν».

«Σωτήρ» σημαίνει τόν νέον Ἀδάμ, τοῦτέστιν τόν ἐν σαρκί ἐκ Πνεύματος Ἁγίου συλληφθέντα ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Παρθένου Μαρίας θεόν Λόγον, Κύριον δέ ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. «Χαῖρε Κεχαριτωμένη», τό πάσης χαρᾶς χαριέστερον καί

πρᾶγμα καί ὄνομα, ἐξ ἧς ἡ χαρά ἀδιάδοχος εἰς τόν κόσμον Χριστός γεγέννηται, τῆς Ἀδαμιαίας λύπης τό ἰατρεῖον», ἀνακράζει ὁ ἱερός Δαμασκηνός.

Ἡ «Ἀδαμιαία λύπη» εἶναι ἡ ἁμαρτία, δηλαδή ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος διὰ τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ἡ δέ σωτηρία παρέχεται διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι τό ἰατρεῖον, ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ εἰς τόν κόσμον γεγεννημένος Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ συλληφθεῖς ὑπέρ λόγον καί ἔννοιαν καί σαρκωθεῖς ἐκ τῶν ἀχράντων αἱμάτων τῆς Παρθένου Μαρίας. Ἰδού λοιπόν διὰ τί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἀναφωνεῖ λέγων: «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό Κεφάλαιον, καί τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ τήν χάριν εὐαγγελίζεται. Διό καί ἡμεῖς σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῃ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σοῦ».

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι τήν χάριν, ἣν εὗρεν ἡ Μαριάμ παρά τοῦ Θεοῦ (Λουκ. 1,30) αὐτήν ταύτην τήν χάριν δέδωκεν ὁ Θεός εἰς τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, «ἥτις ἐστίν τό Σῶμα Αὐτοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν παῶν πληρουμένου», (Ἐφ. 1,23) κατὰ Παῦλον. Μέ ἄλλα λόγια, εἰς τό ὑπερευλογημένον πρόσωπον τῆς Παρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου βλέπομεν τό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποίαν ὁ Χριστός ἠγάπησε καί ἡγίασε (Πρβλ. Ἐφ. 5, 25-26) ὡς Νύμφην Αὐτοῦ. (Πρβλ. Ἐφ. 5,32). «Ὁ ἔχων τήν νύμφην, νυμφίος ἐστίν» (Ἰωάν. 3,29), λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Ἡ δέ νύμφη εἶναι ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ὁποία νυμφεύεται τόν Χριστόν διὰ μέσου τῆς Παρθένου Μαρίας, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Τό γεγονός τοῦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καταδεικνύει τόν ἄρρηκτον δεσμόν τοῦ μυστηρίου τῆς Παρθένου Θεοτόκου Μαρίας καί τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας. Διό καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφωνεῖ λέγων: «Χαῖρε Κεχαριτωμένη, δι' ἧς ἡμεῖς εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολικήν καί ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν ἐπολιτογραφήθημεν».

Ἡμεῖς δέ σήμερον, οἱ ὑμνοῦντες καί μεγαλύνοντες τήν «τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ» εὐαγγελισθεῖσαν Παρθένον Μαρίαν, παρακαλέσωμεν αὐτήν καί μετά τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἴπωμεν:

«Παράτεινον τό ἔλεός σου, Πανάγαθε Δέσποινα, τοῖς γινώσκουσί σε καί ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καί ἐπὶ τά ἔργα αὐτῶν καί κατεύθυνον πάντας εἰς ὁδόν εἰρήνης, ὅτι πάντων οἱ ὀφθαλμοί εἰς σέ ἐλπίζουν καί σοῦ τῇ μεσιτείᾳ τήν καταλλαγὴν τήν πρὸς τόν Υἱόν σου καί Θεόν ἡμῶν ἐσχήκαμεν, ὧ δόξα, ὧ κράτος, ὧ σθένος σύν τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρί καί τῷ ὁμοφυεῖ καί Ἀγίῳ Πνεύματι νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Εὐλογημένη νηστεία καί ἅγιον Πάσχα μυστικόν, δι' οὗ Ἀδάμ ἐπανῆλθεν εἰς τόν Παράδεισον».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ἀνεπέμφθη δέησις εἰς τόν τόπον τοῦ Προσκυνήματος ὑπέρ τῶν δωρητῶν τῆς ἀνακαινίσεως αὐτοῦ καί τοῦ ὅλου Ναοῦ τῇ παρελάσει Προσκόπων.

Ἦκολούθησε μικρά δεξίωσις εἰς τήν αἵθουσαν τῆς Μητροπόλεως.

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως. Κατ' αὐτήν ἡ Α.Θ.Μ. προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετά σοῦ. Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν», (Λουκ. 1,28)

Ἱερῶτατε Μητροπολίτα Ναζαρέτ κ. Κυριακέ,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί Σεβαστά μέλη αὐτοῦ,

Ἀγαπητοί συνδαιτυμόνες,

Σήμερον ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐορτάζει δύο μεγάλα καί παγκόσμια γεγονότα: τόν Εὐαγγελισμόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί τήν προσκύνησιν τοῦ Τιμίου καί ζωποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὁ μέν Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ «τό κεφάλαιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους», ὁ δέ Τίμιος Σταυρός ἀφορᾷ τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου· «τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον, καί ζημιωθῇ τήν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8, 36).

«Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καί δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε», (Ψαλμ. 84,12), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Αὐτό ἀκριβῶς τοῦτο τό μήνυμα τῆς ἀληθείας καί τῆς δικαιοσύνης κηρύττει καί καταγγέλλει τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον διέδωσαν εἰς τήν Οἰκουμένην οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι. Τό Εὐαγγέλιον τοῦτο τοῦ Χριστοῦ παρέλαβεν καί ἡ μητέρα ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, δηλονότι ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ὡς Ἱεράν παρακαταθήκην ἐπὶ τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καί δὴ τόν πρῶτον αὐτῆς Ἱεράρχην, Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον.

Λέγομεν τοῦτο, διότι ὁ Χριστός λέγει: «ἐγὼ φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ», (Ἰωάν. 12, 26). Τό φῶς τοῦτο τοῦ Χριστοῦ ἐχάρισεν εἰς τόν κόσμον καί ἡ σήμερον τιμωμένη καί μεγαλυνομένη ἀειπάρθενος Μαρία, ἡ γενομένη Θεοτόκος καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Σωτῆρος δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό φῶς τοῦτο τό ἐνυπόστατον καί ἀνέσπερον λάμπει ἐν Χριστῷ καί διὰ Χριστοῦ, τοὔτέστιν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καί δὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία εἶναι τεθεμελιωμένη ἐπὶ τοῦ τιμίου καί σωτηριώδους αἵματος τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τό γεγονός τοῦτο, τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας καί εὐσεβείας μαρτυρεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ τῶν Χριστιανῶν παρουσία ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ γενικώτερον καί εἰς τὰς πόλεις τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Βηθλεέμ καί τῆς Ναζαρέτ εἰδικώτερον.

Τήν ἀλήθειαν ταύτην οὐδεὶς δύναται νά ἀρνηθῇ ἢ νά ἀμφισβητήσῃ. Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, οἱ ὁμολογοῦντες καί κηρύττοντες τόν Θεόν τῆς ἀγάπης καί ἄκρας φιλανθρωπίας, τόν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης, καλούμεθα νά παραμείνωμεν σταθεροί καί ἀμετάθετοι εἰς τήν ἱεράν ἡμῶν ἀποστολήν, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ αὐτήν, τήν ὁποίαν παρήγγειλεν ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σαρκωθεὶς καί ἐνανθρωπήσας Λόγος Χριστός εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ: «οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὥπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Ματθ. 5,16).

Δέν ὑπερβάλλομεν λέγοντες ὅτι τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀποτελεῖ τήν ἐγγύησιν τῆς διαφυλάξεως «ἀκεραίας καί ἀνοθεύτου τῆς πίστεως ἡμῶν» ἀφ' ἐνός καί ἀδιαιρέτου τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου. Ἐν τῷ Ἁγίῳ Τόπῳ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, δηλονότι τοῦ Rum Orthodox Πατριαρχείου, ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο», (Ἰωάν. 1,17). Ἐν δέ τῷ εὐλογημένῳ τόπῳ τῆς Ναζαρέτ ἡ Παρθένος Μαρία ἐγένετο λήπτρις/ δέκτης τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀκούουσα τό Χαῖρε

Κεχαριτωμένη.

Ἐτη πολλά, εἰρηνικά καί εὐλογημένον Πάσχα».

Ἀκολουθῶς προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

«Σήμερον χαρᾶς Εὐαγγέλια, παρθενική πανήγυρις, τά κάτω τοῖς ἄνω συνάπτεται, ὁ Ἀδάμ καινουργεῖται, ἡ Εὐά τῆς πρώτης λύπης ἐλευθεροῦται»! Μυστήριον ἀνερμήνευτον καί ἄφατον ἡ πρός ἡμᾶς τούς χοϊκοὺς φιλανθρωπία τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ ἡμῶν! Τό «ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καί ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον» διὰ τῆς Κυρίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἡμῖν τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται ἐνθάδε, ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει τῆς Ναζαρέτ διὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῶν ἄνω Δυνάμεων Γαβριήλ, ὅς ἀπεστάλη «μηνῦσαι... τόν λόγον τῆς σωτηρίας».

Ὡς ἄλλον Ἀρχάγγελον Γαβριήλ ὑποδεχόμεθα σήμερον, τόν Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην, «μηνύοντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας», ἐπισφραγίζοντα τόν Ἀρχαγγελικόν ὕμνον «Χαῖρε Κεχαριτωμένη» καί Προεξάρχοντα τῆς Πανηγύρεως!

Μακαριώτατε, ἐκφράζομεν ἐκ μυχίων καρδίας εὐχαριστίας τῇ Ὑμετέρᾳ πεπνυμένη κορυφῇ ἡμῶν, διὰ πᾶν ὅ,τι καταβάλλετε πρός ἐπιστηριγμόν τῆς Θεοσώστου ἐπαρχίας ταύτης. Μνημονευτέαι ἐνταῦθα αἱ, κατόπιν εὐλογίας καί προτροπῆς τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἀνακαινιστικάί ἐργασίαι εἰς τό Ἱερὸν Προσκύνημα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ἔργα, τά ὅποια θά μείνουν ἀνεξίτηλα εἰς τόν χρόνον, μαρτυροῦντα τήν λαμπράν οἰακοστροφίαν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας παρά τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Μακαριότητος.

Μακαριώτατε, Σᾶς εὐχόμεθα ὁλοψύχως, ὅπως Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Μαρίας καί τοῦ Ἀρχιστρατήγου Γαβριήλ, χαρίζεται Ὑμῖν ὑγιείαν κατ' ἄμφω πρός συνέχισιν τῆς πεπνυμένης πηδαλιουχίας τοῦ νοητοῦ σκάφους τῆς Μητρός πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, Σιών τῆς Ἀγίας! Ἐτη πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας